

земи, за да дойде да се бие с мен? И за какво? - той се изсмя. -
 В Константиновград има вече една империя, а в Солун едно кралст-
 во. За празни работи рицарите не се бият. *А новият крал на*
България няма да си остави великия улов. Аз съм и аз съм
 Патриархът се усмихна. *Много мисъл*

- Чедо, голяма е дързостта ти. Дано великият наш хранител
 и добропобедник те закриля и сега...

Старецът надигна прегърбената си снага и го благослови.

Следкато изпрати патриарха чак до Малката порта, Кало-
 ян се върна в покоите си и, преди да се легне, намина да види
 Мария. Винаги, преди да заспи, той имаше обичай да надзърне в
 стаята ѝ, да се увери, че е здрава и бодра, да я разпита как е
 прекарала деня - ако е будна, или да я прекръсти и благослови -
 ако е заспала. Беше толкова късно, но Мария още не си беше легна-
 ла. Царят трепна очуден, като видя момичето коленичило пред ико-
 ната на Света Богородица, унесено в молитва.

- Марио! - тихо извика той.

Момичето бързо се прекръсти и скочи. Лицето му бе мокро
 от сълзи.

Изплашен, Калоян отиде при нея, улови я за брадичката,
 дигна лицето ѝ нагоре.

- Защо плачеш? Какво ти се е случило?

- Нищо. - тя бързо се опита да изтрие очите си.

- Не е нищо. Кажи, - и той седна на един стол. - Разпра-
 вай! Царицата ли ти каза нещо?

- Не.

- Някой друг ли те е нещо обидил?

- Не.

- Да не си болна? Да нямаш нужда от нещо? Рокля? Обуща?

- Не.

- Тогава какво има?